

F. t. L. om Boligtilsyn og Sanering af usunde Boliger.

Omfang m. v., dog saaledes at Støttens endelige Størrelse senere fastsættes i Forhold til de faktisk medgaaede Udgifter.

Ministeren maa ligeledes kunne give Kommunerne Forskud paa Laanene i passende Omfang.

Loven stiller ikke noget Krav om, at Kommunalbestyrelserne skal have sikret sig, at der findes et tilstrækkeligt Antal ledige Lejligheder til de Beboere, der fordrives fra Saneringsomraaderne. I saa Henseende har man ment at kunne henvise til en vis Vekselvirkning mellem den her foreslaaede Lovgivning og Lov Nr. 153 af 13. April 1938 om Laan til Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindrebemidlede børnerige Familier samt Folkeforsikringslovens § 40, 6te Stk., om Tilskud til Driften af billige Boliger for Aldersrentenydere. Ministeren maa dog selvfølgelig kunne nægte Ydelse af Støtte, for saa vidt Sanerings-

arbejdernes Iværksættelse skønnes uforvarlig af Hensyn til tilstedeværende Boligknaphed i vedkommende Kommune. Loven giver heller ikke Regler for, hvorledes de ryddede Omraader skal bebygges eller anvendes i Fremtiden, og dette maa derfor være overladt til Kommunernes Bestemmelse, dog at Indenrigsministerens Godkendelse forudsætningsvis maa foreligge, idet det naturligvis maa staa Ministeren frit, hvis den projekterede Nybebyggelse ikke skønnes rimelig, at nægte Statsstøtte. Det maa forudsættes, at den her omtalte Saneringsvirksomhed ofte vil komme til at samvirke med den almindelige byplanlæggende Virksomhed, som nu skal foregaa i Henhold til Reglerne i den nye Byplanlov, idet de byplanmæssige Overvejelser paa mange Punkter maa øve Indflydelse ogsaa paa Saneringssspørgsmaalene.